

Reuerendi Patris P. Hieremiæ Drexelii e Societate Iesu Opera omnia

Duobus nunc Voluminibus comprehensa, & libellis ante hac non editis
aucta ; Illvstrata, Indicibvs Moralibus, Locorum S. Scripturæ, Capitalium
Mysteriorum fidei, Rerum, & Concionum quouis anni tempore habendarum
; Congestis Et Compositis Methodo prorsus, alijs Auctoribus inusitata ; Sed
Theologis ...

Indicibvs Illvstratvs Et Avctvs Concionatoriis

Drexel, Jeremias

Antverpiæ, 1643

Sect. VII. De tertiâ paradisi clave.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-77031](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-77031)

cura pro meipso possint. In lubrico stat, imò non stat, sed nrat & cadit, qui non omnem suam sollicitudinem in te projicit; tibi cura est de nobis. Modò igitur mea cum voluntate tuà quàm integerrimè consentiat: tibi omnia permitto cetera. Quid sit futurum eras, querere fugio: quemcumque dederis dierum, lucro appono. Si tenebris me sepias, laudo te: si lucem affundas, etiam laudo te: si pœnis me afficias, æquè laudo te: si morbo, si paupertate, si ærumnis aliis me affligas, iterum laudo te. Non potest non esse bonum, non esse optimum, quod de me statueris. Hoc enim semper, mi Deus, quod melius est, quod optimum est, facis. Pro te libentissimè patiar, quidquid me pati volueris. Amarum & dulce, lætum & triste de tuâ manu, decretis tuis contentissimus accepto. Ab uno atque unico me malo tuere; dummodò te non offendam, & ego facillè mortem & inferos ridebo. Quidquid calamitatis in me irruerit, non formidabo, modo non expungar è libro vitæ.

Recordor, mi bone JESU, tua mihi monita jam centies, jam sexcenties occentata; saluberrimas præceptiones tuas jam novi. Hæc voces tuæ sunt: Relinque te, & invenies me; pro tuâ voluntatem meam sequere. Nihil elige nisi quod mihi scieris placere. Grande lucrum, abundans gratia, ingens promeritum est, à meo semper arbitrio in rebus omnibus pendere, idque sine omni exceptione. Quantò sincerius hoc feceris, tantò mihi magis placebis, & tibi amplius lucraberis. Aliqui ad meam se voluntatem conformant, sed cum exceptione: non placent. Aliqui bono impetu se mihi totos dedunt, sed brevè recipiunt quod dederunt: neque hi placent. Sunt pauci, qui sese totos suâque omnia è toto meâ voluntati transcribunt plenissimè: hi placent. Hoc fac, & vives.

Pl. c. v. 8. Paratum cor meum, Deus, paratum cor meum. Hoc facere quod jubes, modis omnibus conabor. Et si quid in me cunctationis aut desidia fuerit, tu meam etiam rebellem ad te propitius compelle voluntatem. Ita me tibi penitus tradò, tamquæ arctè devincio, ut si vîminum tuæ resistenti voluntati, verberibus etiam & plagis velim adigi ad præstandum, quod promisi, officium. Tua, mi Domine, voluntas, omnis justitiæ norma est. Fiat voluntas tuâ ab æterno usque in æternum.

Ita profectò sentit, ita & loquitur, qui suam voluntatem divinæ integrè adjunxit. Hæc sui Resignatio altera paradisi clavis est. Hæc una vel mille seras referat.

§. VII. De terciâ clave paradisi.

3. Perseverans patientia. Tercia paradisi clavis, Perseverans patientia Chrystostomo crux ipsa paradisi clavis est. Crucifixo certè paradisi promittitur. Qui socius crucis est, socius & paradisi erit. Latronum alter jure dixisset: Nisi ligno suffixus fuisset, orco præcipitatus fuisset. Ad caelum crux exiit. Hominum afflictissimi, plerumque Deo charissimi. A virgis sapere discimus. Innumeris principum salutis est calamitas. Milieriarum multiplex amaror dulce caelum facit. Tutissima inter arduas & alta via est. Ubi afflictio non est, ibi plerumque Deus non est. Ratissimè sani sumus sine his caeteris. Quod patimur non pœna est, sed medicina. Quem diligit Deus,

Iudic. c. 3. vers. 23. corripit. Omnes qui placuerunt Deo, per multas tribulationes transierunt fideles. Patientia opus est, sed constanti. Noluit Christus ante constitutum finem dolores crucis finire. Deponi de cruce voluit, non descendere. Tormenta hæc exhaustit usque ad novissimum suspirium. Potuit dicere: Consummatum est. Fidem præstitit ad ultimum.

10. e. 19. vers. 30. Patientia non est vera, quæ non est firma & perseverans. Cur subito jam passi graviora patientiam abrupimus? Non est diuturnum, quidquid finem habet. Notus divorum encomiastes narrat, Marianum & Jacobum Martyres hilari viso recreatos in carcere hunc in modum. Agapius martyr jactò dudum omni cruciatus

Surius 10. 3. ipso initio. Alioqui die 30. Aprilis

A perfunctus, Jacobo per quierem se spectandum præbens lætissimâ fronte, ad convivium hilare invitavit. Illuc igitur Jacobus & Marianus velut ad Agapen properare visi. In viâ occurrit puer, quem constabat antè triduum unâ cum matre martyrium pertulisse. Hierosis redimitus, & virentem palmam dextrâ præferens, Quo, inquit, tenditis? gaudente & exultate: cras enim & vos cœnabitis nobiscum. Secundùm quietem hæc vidisse, constantem Martyrum patientiam mirificè roboravit. Quin igitur duramus, & quod calicis amari reliquum est, fronte hilari perhaurimus: Acclamat Christus: Hodie mecum eritis in paradiso.

Annæus Seneca de libro Q. Sextii disertans, in qua- cumque, ait, postione mentis sim, cum lego hunc (satebor tibi) liber omnes casus provocare, libet exclamare: Quid cessus fortuna? congruere, paratum vides. Illius animum in duo, qui quærit ubi se experiatur, ubi virtutem suam ostendat. Libet aliquid habere quod vincam, cuius patientiâ exerceat. Nam hoc quoque egregium Sextius habet, quod & ostendat tibi beatæ vitæ magnitudinem. & desperationem ejus non faciet. Scies illam esse in excessu, sed volenti penetrabilem. Christus crucifixus, libet admittendus, intus & foris scriptus, omnigenæ patientiæ compendium absolutissimum. De hoc libro Christianus quisque dixerit: Cum lego Hunc, libet provocare omnia mundi adversa, omnes carnis illecebras, omnia diaboli machinamenta. Pro Christo & cum Christo pati suave est. Quidquid ego quidem patior, justè, justissimè patior; pœnas luo quas merui.

Et en Patientiam Latronis & Constantiam. Admissæ sunt illius preces: Obtinuit ampliora quàm petiit, dolor tamen crucis non mitigatus est, manserunt vulnera, adhuc erant frangenda crura, acerba mors oppetenda. Ille tamen è cruce descendere non cupivit, Christi gratiam non carnis lusu æstimavit, omnem sui calicis amarorem exhaustit. Exhaustiendus est calix usque ad fundum. Perseverantia virtutum finis & consummatio, patientiæ gemmatum diadema.

Apocalypsicòs divinus scriptor, Ego Ioannes, inquit, frater vester & particeps in tribulatione & regno. Nimirum societas crucis & mortis, vitæ ac beatitudinis parit societatem. Nemo autem crucem suam putet gravissimam, aut intolerabilem. Inter omnes tribulationes, inquit Augustinus, nulla est major quàm conscientia delictorum. Nemo de cruce ante finem solviatur descendere, si comparatur ut & conglorificemur. Paradisi claves in promptu sunt, si volumus, mors nostra erit transitus è cruce in paradisu. E Bernardo clausulam appono: Bona mors, inquit, si peccato moriaris, ut justitia vivas. Hæc mors necesse est ut præcurrat, quò illa sequatur secunda. Dum vivis in carne, morere mundo, ut post mortem carnis incipias vivere Deo. Bona proinde mors justis propter requiem, melior propter novitatem, optima propter securitatem. Hinc moris succedit jucunditas de novitate, securitas de æternitate.

CAPVT III.

Tercia Christi morientis cygnea modulatio. Ecce Filius tuus.

O Cellas Domini Joannes de primis in orbe fratibus, Non sicut Cain, inquit, qui ex maligno erat, & occidit fratrem suum. Horrendum proflus & primum homicidium, primumque hominis morientis paradigmata. Quis sensus fuerit parentibus Abelis Adamo & Evæ? Non dubium rei novitate attonitos fuisse, cum hominem mortuum nunquam ante viderint, nec ulcimum mortis tyrannidem experti sint. Mæror illorum & dolor nequit explicari.

Multò minis verbis exequi poterimus mærores & dolores Matris sub cruce stantis Mariæ, quæ unigenam suum Abele sanctiorem non tantum defunctum, sed flagellis